

Drsný, srdcervoucí příběh o zradě a krvavé pomstě.

JOHN GWYNNE

autor série *Věrní a padlí*

ZRÁDCE

ANTHONY RYAN

HOST

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Traitor

Copyright © 2023 by Anthony Ryan

All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form

Cover design by Lauren Panepinto

Cover illustration by Jaime Jones

Cover © 2023 Hachette Book Group, Inc.

Maps by Anthony Ryan

Translation © Tomáš Jeník, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2894-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-2895-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2896-7 (MobiPocket)

*Věnováno památce zesnulého Davida Gemmella,
který mě naučil, že hrdinova pout
je vždy spíš tragická než triumfální.*

OSOBY A OBSAŽENÍ

Alwyn Písař — zbojník, písař a později suplikant šermíř kompanie
Úmluvy

Evadine Courlainová — Oživlá mučednice a Vyvolená dáma Úmlu-
vy mučedníků

Roulgarth Cohlairs — rytíř konstábl Alundie, mladší bratr vévody
Oberhartha

Ducinda Cohlairs — dcera Oberhartha a vévodkyně Celynne
Alundijské

Merick Albrisend — baron z Lumenstoru, synovec Oberhartha
Cohlsaira

Lohrent Lambertain — vévoda z Cordwainu

Gilferd Lambertain — syn a dědic vévody Lohrenta

Viruhlis Guhlmaine — vévoda z Rhianvelu, fanatický příznivec
Úmluvy

Lermin Aspard — vévoda z Dulsianu, vášnivý příznivec vlastních
obchodních zájmů

Therin Gasalle — dulsijský vyslanec na dvoře krále Arthina

Jacquel Ebrin — rhianvelský vyslanec na dvoře krále Arthina

Harldin Behrmain — rhianvelský duchovní ve službách Vyvolené
dámy, spoluvelitel Dámina štítu, dvojče Ildette

Ildette Behrmainová — rhianvelská duchovní ve službách Vyvole-
né dámy, spoluvelitelka Dámina štítu, dvojče Harldina

Erchel — zabitý zbojník s odpudivými spády

Shilva Sahkenová — vůdkyně zbojníků v Shavinské marce

král Arthin Algathinet — nezletilý král Albermaine, dříve Alfric Keville, syn princezny Leannor

princezna Leannor Algathinetová Kevilleová — sestra krále Tomase, matka a princezna regentka krále Arthina

Ehlbert Bauldry — rytíř proslulý svým válečnickým uměním, šampion krále Arthina

Altheric Courlain — zkušený a vysoce postavený rytíř, otec Evadine, rytíř maršál královského vojska

luminant Durehl Vearist — nejvýše postavený duchovní Rady luminantů, řídícího orgánu Úmluvy mučedníků

luminantka Daryhla Ahlpernová — členka Rady luminantů, vůdkyně ortodoxní frakce

ascendant Arnabus — významný duchovní Úmluvy mučedníků, později vůdce Reformované ortodoxní úmluvy

Magnis Lochlain — pretendent trůnu Albermaine, rovněž známý jako „Pravý král“

Lorine Bloussetová (dříve Lorine D'Ambrilleová) — vévodkyně z Shavinské marky, bývalá milenka zbojnického krále Deckina Scarla a známá Alwyna Písaře

Dervan Mandlíř — kapitán Vybrané komanie ve službách vévodkyně Lorine

Albyrn Panoš — suplikant a lord kapitán vojska Úmluvy

Ofihla Kurganová — suplikantka kapitánka vojska Úmluvy

Delric Jilohor — suplikant a hlavní léčitel vojska Úmluvy

Pytlová vědma — caerithská čarodějka a léčitelka, o níž se říká, že za pytlovinou skrývá ohyzdnou tvář. V caerithském jazyce rovněž známá *Doenlisch*

Wilhum Dornmahl — zostuzený rytíř přeběhlík, jenž sloužil Pretendentovi. Přítel Evadine z dětství. Voják vojska Úmluvy.

Eamond Astier — bývalý novic suplikant a dobrovolný člen Jízdní stráže vojska Úmluvy

Ayin — vojínka vojska Úmluvy a páže lady Evadine Courlainové

Juhlina (rovněž známá jako **Vdova**) — bývalá členka poutnické sekty Oblíbenců, vojínka Výzvědné kompanie vojska Úmluvy

Dlaždič — bývalý zbojník a voják Výzvědné kompanie vojska Úmluvy

Lilat — caerithská lovkyně, přítelkyně Alwyna

Eithlisch — Caerith s nadpřirozenými schopnostmi a velkým vlivem

Estrik — voják vojska Úmluvy, kastelán Dáminy skály

Desmena Lehvileová — povstalecká rytířka ve službách Pretendenta Magnise Lochlaina

Quintrell D'Elffir — minstrel a špeh ve službách vévodkyně Lorine Bloussetové

Adlar Přadlák — bývalý žonglér a voják Výzvědné kompanie vojska Úmluvy

Archel Shelvane — prozatímní guvernér vévodství Althiene

suplikant Hilbert Cukulet — bývalý vysoce postavený duchovní ve svatyni mučedníka Callina v azylovém městě Callintoru

Morieth — caerithský válečník jezdeckého klanu *paelith*

Corieth — caerithský stařešina z jezdeckého klanu *paelith*

Turlia — caerithská stařešina z válečnické kasty *taolisch*

Deracsh — caerithský stařešina a učenec

Shaelisch — prastará caerithská stařešina

CO SE DĚLO PŘEDTÍM...

Zpráva pro Radu luminantů Východní reformované úmluvy mučedníků — poznámka archiváře: pouze fragment. Datum a autor neznámí, ale pravděpodobně došlo k jeho sepsání několik let po dříve objeveném fragmentu.

Ve svých předchozích dopisech jsem vás oslovoval jako požehnané bratry z Rady — to už dělat nebudu. Nyní už je mi jasné, že nejste požehnaní, ale prokletí. To je pravda, kterou jsem odhalil při studiu Doznání Alwyna Písaře. Pravda, kvůli níž jste poslali vrahy, aby mě zamordovali. Teď je ze mě potulný nuzák bez domova, jehož jediným bohatstvím je nechtěná pravda. A jelikož je to jediná zbraň, která mi zbyla, budu jí vládnout.

Dříve jsem popsal vzestup Alwyna Písaře ze sirotka narozeného v bordelu na věrného pobočníka Oživlé mučednice Evadine Courlainové. Byla to dlouhá cesta provázená zradou, násilím a hromaděním tajemství a dvě z nich byla nejdůležitější. Zaprvé král Tomas Algathinet byl nemanželským synem šampiona sira Ehlberta Bauldryho, a tudíž neoprávněně seděl na albermainském trůnu. Zadruhé údajně nebeské vzkříšení Evadine Courlainové nebylo ve skutečnosti dílem serafilů, ale výsledkem kouzel caerithské čarodějky známé jako Pytlová vědma. Dále jsem podrobně popsal, jak byla Oživlá mučednice unesena a skupinou spolčených duchovních Úmluvy a albermainských šlechticů postavena před zmanipulovaný soud. Svobodu jí dulem se sirem Althusem Levallem vydobyl Alwyn Písař a také společný útok jejich loajálních vojáků z kompanie Úmluvy a hordy zbožných

chudáků. A potom uprchli do Shavinského hvozdu a těžce zraněného Alwyna odnesli s sebou.

Alwyn se zotavoval jen pomalu. Sir Althus mu způsobil těžké poranění hlavy, kvůli němuž ho stíhaly opakované trýznivé bolesti hlavy. Ve spánku ho navíc chodil mučit jeho zvrhlý a po zásluze zavražděný bývalý druh Erchel, jenž mu v přízračné podobě přinášel pozoruhodně přesné vize budoucích událostí.

Krátké období pobytu v hvozdu ukončil příjezd Evadinina otce lorda Altherika Courlaina, jenž jí přivezl pozvánku na jednání s králem Tomasem. Přes jisté pochybnosti jí Alwyn doporučil, aby pozvání přijala, a kompanie Úmluvy vytáhla ke svatému městu Athiltoru. Během tohoto tažení se pod Evadininu zástavu hrnuly početné houfy zbožných duší, jež výrazně rozšířily kontingent, který získala při pobytu ve hvozdu. Výsledek jednání v Athiltoru je důkladně zdokumentován, a tudíž postačí jen krátké shrnutí: Evadine získala formální uznání coby Oživlá mučednice a přísahala věrnost králi Tomasovi.

Zavázána přísahou koruně musela poté Evadine přijmout rozkaz od krále Tomase vyrazit do nepokojného Alundijského vévodství. Tam měla obsadit zříceninu hradu Walvern a demonstrovat tak autoritu krále i Úmluvy. Před odjezdem se Alwyn vydal hledat informace o Alundii do knihovny Úmluvy, kde se znovu setkal s ascendantem Arnabem, duchovním, jenž vedl zinscenovaný proces proti Oživlé mučednici. Klerikovy tajemné narážky na Pytlovou vědmu vzbudily v Alwynovi podezření a pokusil se z něj dostat víc informací násilím, ale při tom jej vyrušila princezna Leannor, sestra krále Tomase. Při tomto setkání Alwyn pochopil, že princezna udržuje svého bratra na trůně především díky rozsáhlé síti špehů.

Na výpravě do Alundie dál Alwyna pronásledovaly zlé sny, v nichž se mu zjevoval odpudivý Erchel. Tento otravný duch jej však také včas probudil, aby zachránil sám sebe i Evadine před útokem nájemných zabijáků. Totožnost toho, kdo je najal, nicméně zůstala utajena.

Po příjezdu na alundijskou hranici přetrpěli Evadine s Alwynem napjaté setkání s vévodkyní Celynne Cohlsairovou, manželkou vévody Oberhartha, a lordem Roulgarthem Cohlsairem, vévodovým bratrem a velitelem jeho vojska. Jasně se ukázalo, že nejsou vítáni.

Evadine přesto neohroženě dovedla kompanii Úmluvy k Walvern-skému hradu, ale zjistila, že se nachází v žalostném stavu. Evadine nařídila rekonstrukci tvrze a začala hlídkovat v okolní krajině. Alwyn a Wilhum Dornmahl, bývalý šlechtic a Evadinin kamarád z dětství, nyní velitel její Jízdní stráže, objevili vypálenou svatyni a několik poutníků zavražděných fanatickými alundijskými kacíři. Dopadli ty zločince, část jich zajali, ostatní pobili a při tom osvobodili jedinou přeživší masakru poutníků, jistou paní Juhlinu, které Alwyn později říkal prostě Vdova.

Krátce nato přitáhl k hradu se značnou silou vojska lord Roulgarth a dožadoval se vydání zajatců. Alwyn jasně říká, že následné činy Oživlé mučednice vedla snaha vyhrotit doutnající krizi v Alundii. Dovolila proto pomstychtivé Vdově zajatce popravít oběšením na hradbách, čímž nedala lordu Roulgarthovi jinou možnost než zahájit obléhání, nebo se podvolit autoritě koruny.

Alwyn popisuje následný boj o vládu nad hradem Walvern jako vyčerpávající a zdlouhavou záležitost, kterou kompanie Úmluvy podstoupila v naději, že král Tomas splní slib a přijde Oživlé mučednici na pomoc, pokud by se ocitla v nebezpečí. Královské vojsko, osobně vedené princeznou Leannor, se však obtěžovalo dostavit až poté, co k hradu přitáhl i sám vévoda Oberharth s veškerou vojenskou silou vévodství. V následném boji Evadine vévodu zabila a obléháním vyčerpané alundijské síly byly nedlouho poté rozprášeny.

Rodu Algathinetů teď ležela u nohou celá Alundia s výjimkou přístavního města Highsahlu, který ovládala vévodkyně Celynne. Zármutkem trýzněná a údajně šílená vévodkyně odmítla všechny nabídky vyjednávání, čímž přinutila Leannor vydat rozkaz k útoku. Alwyn líčí, jak si upevnil svou válečnickou pověst, když zorganizoval hlavní

útok do průlomu. V čele malého předvoje potom vpadl do vévodské tvrze, kde s hrůzou zjistil, že se Celynne a celý její dvůr raději otrávil, než by padli do zajetí. Jako jediná přežila malá lady Ducinda Cohl-sairová, kterou Alwyn zachránil, když ji neprodleně odvezl a předal do péče suplikanta Delrika, léčitele kompanie Úmluvy.

Po pádu Highsahlu byla lady Ducinda odvezena na dvůr krále Tomase, kde ji zasnoubili se synem princezny Leannor Alfrikem. Princezna Leannor rozkázala Alwynovi a siru Ehlbertu Bauldrymu, aby dopadli lorda Roulgartha, jenž nyní velel řídnoucí tlupě alundijských vzbouřenců. Díky svým zbrojnickým schopnostem vypátral Alwyn jistého bývalého vzbouřence, pocitem viny pronásledovaného lotra, který nicméně souhlasil, že je výměnou za příslib bohatství dovede k Roulgarthovi. Pod vedením tohoto zrádce potom pronásledovali Roulgartha a jeho synovce Mericka Albrisenda až do hor na hranicích s caerithským dominiem.

Alwyn vypráví, jak odbojného Roulgartha dostihli, ale než kdokoliv stihl zasadit jedinou ránu, zrádce, jehož vlastní proradnost patrně dohnala k šílenství, zařval tak mocně, že se z hory nad nimi utrhł obrovský kus sněhu a ledu. Alwyna strhla lavina a pomláceného, ale zázračně živého jej odnesla na území Caerithů.

Zatímco Alwyn ležel uvězněný pod hromadou sněhu, znovu se mu ve snu zjevil duch Erchela. Tentokrát mu potměšilý přízrak naservíroval vidění nadcházející smrti krále Tomase.

Nakonec ho neochotně zachránila skupinka Caerithů a jeho okamžité popravě zabránila jenom zmínka o dřívější známosti s Pytlouvou vědmou. Caerithové ji znali jako *Doenlisch* a očividně se jednalo o významnou osobnost, která se těšila bezpodmínečné úctě. Caerithové rovněž zajali Roulgartha s Merickem a ušetřili je jenom na Alwynovu přimluvu. Při pobytu u Caerithů se Alwyn spřátelil s lovkyní jménem Lilat, která mu ukázala prastaré trosky kdysi mocné civilizace. Sklíčený a pomstychtivý Roulgarth napřed Alwynovi při souboji uštědřil důkladný výprask, ale potom se Alwynovi podařilo

přesvědčit ho, aby jej učil šermířskému umění. Pro tu myšlenku ho získal hlavně argumentem, že bude mít aspoň příležitost každý den ho seřezat.

Alwynův čas u Caerithů se nachýlil po příchodu mystika známého jako *Eithlisch*, osoby impozantních rozměrů, která se u Caerithů těšila jen o málo menší úctě než *Doenlisch*. *Eithlisch* přiměl Alwyna, aby ho následoval do srdce nedaleké hory, kde našli jeskyni plnou prastarých kostí. V tomto místě staví Alwynovo vyprávění zbožného učence před nejtěžší zkoušku, protože popisuje dění, které lze nazvat jediné tajemným a nepřirozeným.

Alwyn tvrdí, že se tehdy prstem dotkl prastaré vraní lebky a jeho mysl to jaksi přeneslo do dob dávno minulých. Ocítl se ve věži, kterou mu dříve ukázala Lilat, jenže v době, kdy ještě shlížela na nedaleké nezničené město. A tam prý také hovořil s mužem, jenž sám sebe nazýval dějepiscem. Alwyn se dovtípil, že se museli už dříve setkat, přestože si na žádné takové setkání nepamatoval. Pochopil, že s dějepiscem už dříve hovořilo jeho budoucí já a že právě on je autorem caerithské knihy, kterou Alwynovi svěčila Pytlová vědma. Před koncem onoho zvláštního setkání se Alwyn stal také svědkem zničení města jeho vlastními obyvateli a uvědomil si, že se jedná o začátek událostí, jimž říkáme Pohroma.

Z toho tajemného snu se Alwyn probudil v horách ve společnosti Lilat. Ta ho informovala, že se má vrátit k vlastním lidem a ji že *Eithlisch* poslal najít *Doenlisch*. Roulgarth s Merickem směli zůstat u Caerithů, přičemž alundijskému pánovi propůjčil *Eithlisch* roli *Vahlische*, mistra meče.

Alwyn a Lilat se vydali na Walvernský hrad. Cesta je vedla přes krajinu zpustošenou válkou, která se za dobu jeho nepřítomnosti ještě zhoršila a místy se zvrhla ve zvěrstva páchaná jménem Oživlé mučednice. Po příchodu na Walvern povýšila Evadine Alwyna na velitele Výzvědné kompanie. Stal se tak de facto arcíšpionem Oživlé mučednice, což byla role, která mu náramně seděla.

Nedlouho poté se na hrad dostavil královský posel se zprávou o opětovném rozdmýchání Pretendentovy vzpoury. Magnis Lochlain, falešný uchazeč o královský trůn Albermaine, znovu povstal a spojil se s vévodou z Althienne. Vévoda Guhlton Pendroke, otec padlé vévodkyně Celynne, vypověděl věrnost Algathinetům, aby se pomstil a vyrval z jejich rukou svou vnučku.

Evadine se rozhodla dodržet přísahu věrnosti králi Tomasovi, přestože jí Alwyn radil, aby nechala nejnovější krizi doběhnout a potom se usmířila s vítězem. Kompanie Úmluvy vytáhla na hlavní město a cestou nabírala nové rekruty. Následná výprava je dobře známa všem, kdo studovali životní dráhu Oživlé mučednice, tato epizoda si vysloužila označení Pochod obětování, protože při něm mnoho lidí zemřelo vyčerpáním a hladu. Přes strašlivé ztráty doputovala horda zbožných chudáků až na místo, kde se kompanie Úmluvy setkala s královským vojskem pod vedením princezny Leannor.

V tu dobu vyslal Pretendent posla, lady Desmenu Lehvilleovou, která tvrdila, že král Tomas byl při jedné potyčce zajat, ale Alwyn díky noční můře s Erchelem věděl, že je to lež. S vědomím, že Evadinina bezpečnost závisí na rychlém ukončení této krize, Alwyn navrhl princezně Leannor, aby pozvala Pretendenta na jednání pod záminkou, že si chce vyslechnout jeho podmínky. Ve skutečnosti měl ale Alwyn získat příležitost využít svého daru rozpoznávat lži.

Obě vojska se k sobě přiblížila v mělkém údolí severně od hlavního města Couravelu. K Alwynovu překvapení vyšlo při jednání najevo, že krále Tomase nezabil Pretendent, ale vévoda Guhlton. Rozzuřená tím zjištěním vytrhla princezna Leannor dýku od pasu a vévodu na místě zabila, což odstartovalo bitvu. Díky tomu, že Alwyn šikovně rozmístil vojáky kompanie Úmluvy, podařilo se v následné vřavě Pretendenta zajmout a jeho horda byla po strašlivé řeži konečně poražena. Bitvu v Údolí vyvrcholila Pretendentova válka.

Po tomto vítězství si zajatý Pretendent vyžádal, aby Alwyn sepsal před popravou jeho doznání. Při té příležitosti se Alwyn dozvěděl,

že Magnis Lochlain skutečně je nevlastním synem Tomasova bratra Arthina, jenž zemřel dřív, než stihl usednout na trůn. Poté co Alwyn na vlastní oči viděl Lochlainovu hrůzostrašnou smrt, popisuje krátkou epizodu zahorklého opíjení, které ukončila zpráva jeho špehů, že Rada luminantů sbírá vlastní kompanii Úmluvy a kuje pikle proti Oživlé mučednici.

Evadine neochotně dala Alwynovi svolení jet prošetřit podezřelé dění ve Strašidelné tvrzi v Shavinském hvozdu. Hned po příjezdu tam však Alwyn padl spolu s Vdovou, Lesákem a Dlaždičem do zajetí. V částečně pobořené tvrzi přišel zajatého Alwyna navštívit jistý Danick Thessil, zbojnický vůdce, o němž si Alwyn myslel, že zahynul při masakru v Mechovém mlýně, ale teď velel sílící armádě Rady luminantů. Vzápětí se na scéně znovu objevil také tajemný ascendant Arnabus a spolu s ním luminant Durehl Vearist. Společně se pokusili Alwyna donutit, aby jim vypověděl, jak doopravdy došlo ke vzkříšení Oživlé mučednice.

Po prvním kole mučení se do cely vrátil Arnabus a Alwynovi přiznal, že je ve skutečnosti prastarým čarodějem a bývalým společníkem Pytlové vědmy. A že se mnoho let marně snaží získat zpět její ztracenou přízeň. Když Arnabus odešel, dumal Alwyn o svém osudu, a tehdy ho přišla vysvobodit Lilat. Před bitvou v Údolí ji poslal pryč, ale ona ho vystopovala až do Strašidelné tvrze a díky svému mimořádnému daru proniknout do prastarých budov ho vysvobodila. Společně pak zachránili Vdovu a ostatní, načež se pokusili z tvrze uprchnout.

Byli však odhaleni, a když se dostali do úzkých, vrhli se Alwynovi společníci do boje a Lesák v něm zahynul. Nakonec je zachránil příjezd Evadine a Wilhuma v čele Jízdní kompanie, po němž se vojáci Rady rychle dali na útěk. Alwyn pronásledoval lesem Arnaba, ale místo toho našel luminanta Durehla. S obtížemi potlačil pomstychtivý vztek a nevztáhl na něj ruku. Evadine však tak milosrdná nebyla.

Vzápětí následuje to, co byste vy, prokletí bratři, nazvali nejvyšším rouháním. Ve zkratce, Alwyn Písař v rozporu s doktrínou Reformované úmluvy tvrdí, že luminant Durehl nezemřel vlastní rukou. Ne, byl zavražděn, a to rukou Oživlé mučednice. Ba co víc, Alwyn stvrzuje své zatracení, když líčí, jak poté s Evadine Courlainovou ulehli v chlípném svazku a koupali se při tom v krvi zavražděného klerika. Jak nejspíš i ten nejlínější student dějin ví, vše, co následovalo, pramení z tohoto hříšného skutku.

Samozřejmě mám ještě mnohé, co bych vyprávěl, mnoho pravd, které bych vmetl do tváře vaší falešné Úmluvě. Vroucně doufám, že tyto pravdy přivedí váš pád, prokletí bratři, protože si to zasloužíte, jak nyní s potěšením vyložím...

ČÁST PRVNÍ

Královny sestry si říkáte, ale je to jen prázdný titul. Protože mi bylo samotnými serafily odhaleno, že vaše moc pramení z klamu. Vaše primitivní a zlovolná vláda nestojí na ničem jiném než na prázdných legendách, kterým říkáte bohové, a u moci se udržujete jenom mrzkým útlakem.

Lhářkami vás nazývám.

Zlodějkami vás nazývám.

Vražedkyněmi vás nazývám.

Jste jen falešné královny, zatímco já díky božské podstatě požehnané Úmluvy mučedníků jsem jediným skutečným panovníkem ve světě tyranů. Chtěly jste znát mou odpověď, prokleté sestry. Teď ji máte.

Výňatek z *Epištoly mučednice Evadine*
královnám sestrám z Ascarlie

PRVNÍ KAPITOLA

Co víš o malecitech, Alwyne?

Slova se ke mně drala přes mlhu postkoitální zmatenosti. Moje hrud', lepkavá potem a pokrytá listím a kusy větviček, se zvedala a klesala v rytmu s podobně ušpiněným Evadininým nahým tělem. Pohnul jsem se a ona tiše zasténala, její tmavé kadeře mi sklouzly do mrkajících očí, kterými jsem se s narůstajícím zděšením rozhlížel po okolí. Tucet kroků od nás ležela mezi kořeny letitého dubu mrtvola luminanta Durehla Vearista. V přivřených očích měl prázdný, nevidoucí pohled a z hluboké sečné rány na krku už mu přestala vytékat krev. *Evadine ho podřízla, vzpomněl jsem si. Oživlá mučednice vraždila... Nebo to byla první spravedlivá poprava samozvané královny ascendantky.*

Co víš o malecitech, Alwyne? Zase ta otázka, pronesená Sihldiným hlasem a pátravým tónem, jaký používala, když chtěla nějakou vědomost spíš sdělit než ji slyšet. Pamatoval jsem si den, kdy mi tu otázku položila, protože k tomu došlo krátce po mém příjezdu do Báně. V té době jsem toho z jejího učení ještě moc nepobral, při pokusech opsat dopisy jsem předváděl trapnou nemotornost a její četné otázky odhalovaly ostudnou nevědomost mladíka, jenž se považoval za světáka. Už tehdy si mě získala. Příslib toho, co nabízela, byl příliš lákavý, a když se zeptala na malecity, odpověděl jsem s horlivou pohotovostí.

Jsou pramenem zla ve světě, vyslovil jsem nahlas pravdu, kterou znali všichni, kdo vyrostli ve víře v Úmluvu, nebo jako v mém případě na jejím okraji. *Oni jsou ti zlí a Serafilové jsou dobří.*

Tak nám praví svitky. Sihlda souhlasně sklonila hlavu, ale jako vždy její lekce neskončila zodpovězením jen jediné otázky. Ale viděl jsi někdy nějakého malecita? Slyšel jsi jejich hlas?

Samozřejmě že ne. Nikdo je neviděl ani neslyšel. Dokonce ani vyšinutý fanatik Podkoní, nejzbožnější ze všech zbojníků, nikdy netvrdil, že by měl osobní zkušenost s malecitem, i když neustále otravně žvanil o jejich proradnosti. *Takhle oni nepracují*, odpověděl jsem. *Neževují se lidem, oni...* Moje nedovzdělané mladší já těžko lovalo vhodná slova. *Oni lidi ovlivňují, pronikají jim do duší.*

Pronikají? zeptala se Sihlda s nepatrným úsměvem a povytažením obočí, které mi napovědělo, že jsme dospěli k jádru lekce. *Nebo jsou pozváni dál?*

Evadine znovu zasténala, tentokrát lehce tázavým tónem. Trhla sebou a ztuhla přitisknutá ke mně, očima rozšířenými překvapením se mi zadívala do tváře. Na vteřinu jsem měl pocit, že v nich vidím obvinění, svrastělé čelo a ztuhlé koutky úst, které mohly dokonce značit výčitku. Ale to všechno hned zmizelo, Evadine se široce usmála a položila si tvář na moji hrud'. Dotek její kůže, teplé, hebké a nádherné, ve mně vyvolal čerstvé vzednutí chťice, stejně jako její štíhlé svalnaté tělo olepené listím a hlínou. Jak dlouho jsme leželi propletení na té zemi?

Pokusil jsem se vylovit z paměti podrobnosti té události a našel jenom snový vír uvolněné touhy a zmatku. Rád bych svedl skutečnost, že jsem obcoval jak zdivočelé zvíře na dohled zavražděného významného klerika, od jehož krve jsem byl navíc celý zacákaný, na vlivy nějakých tajuplných sil nebo na dočasné šílenství. Ale jak už jistě víš, ctěný čtenáři, nikdy bych se nesnížil k banálním lžím. Ošklivou, nepřikrášlenou pravdou je, že Oživlá mučednice Evadine Courlainová a já jsme se poddali krvi zbrocenému smilnění dobrovolně, a já nehodlám předstírat, že to bylo jinak, abych se vyhnul tíze všeho, co následovalo.

„Měli bychom... se obléct,“ řekl jsem, i když jsem to rozhodně udělat nechtěl. Její dotek byl silnější než jakákoliv droga.

„Ano,“ souhlasila, položila si hlavu na mých prsou pohodlněji a začala mě konečky prstů hladit na tváři. „Měli...“

Malecit... Jiný hlas formuloval jinou otázku, tentokrát nevyslovenou. Byl to hlas, před kterým jsem uhnul a přesvědčil sám sebe, že pro nesl odpornou a zjevnou lež. Pamatoval jsem si, jak jsem se mu zprvu vysmál, ale potom jsem vystřízlivěl, když jsem z jeho tváře vyčetl, že to myslí vážně. Zrovna jsem dokončil vyprávění, které toužil slyšet, popsal jsem mu události svého života až do chvíle našeho tajemného setkání a vše zakončil vyslovením vroucného přání vrátit se po bok Evadine.

Přes to všechno? zeptal se mě a z tváře mu číselá výčitka smísená s nechápavostí. *Přestože víš, co je zač?*

Kráčí po spletité a obtížné cestě, to je pravda, začal jsem, ale on jen netrpělivě zavrtěl hlavou.

To nemyslím. Naklonil se ke mně a při pohledu do mojí tváře vytréštil oči pochopením. *Ty to ještě nevíš,* zamumlal. *Samozřejmě.*

Co nevím? chtěl jsem vědět.

Ryk plný zlosti a šílenství se přibližoval. Bylo mi jasné, že nemáme moc času.

To, co jsi mi řekl, vysvětlil, potom si povzddechl a zavřel oči. *To, co mi řekneš o Evadine a její pravé povaze.*

Zůstal jsem na něj zírat, nechápavě, ale také vyděšeně. Nechtěl jsem ho pobízet, ale on mi to stejně řekl. *Evadine, prohlásil, slouží malecitům.*

Až zvuk rohů ji definitivně probral, při jejich vzdáleném, ale nezaměnitelném zatroubení rozmrzele zabručela. *Lovecký roh,* došlo mi. *Ale kdo loví koho?*

„Zajímalo by mě, kam se poděl Ulstan,“ vzdychla Evadine. Posadila se a rozhlížela se po svém válečném oři. Zahlédla ho, jak tucet kroků od nás okusuje listí z jalovcového keře, vstala a oprášila si listí a hlinu z nahých boků. Pohled na její tělo, bledé, ale místy zarudlé, ve mně vyvolalo další příval neuvážené touhy, a raději jsem odvrátil zrak.

Bohužel mi pohled hned padl na bezkrevnou, povislou prázdnotu obličje luminanta Durehla.

Nejpřednější duchovní v království, věděl jsem. Nejsilnější hlas v Radě luminantů, zavražděný Oživlou mučedníci, opředenu legendou postavenou na lži...

„Alwyne.“ Zvedl jsem hlavu a zjistil, že se na mě Evadine dívá s potlačovanou podrážděností. „Oblékni se,“ dodala a sama si přetáhla černou bavlněnou halenu přes hlavu.

Lovecký roh znovu zatroubil, tentokrát o něco blíž, a já se několik příštích chvil snažil v horečném spěchu obléknout. Naštěstí jsem to stihl rychle, protože po nedávném zajetí a útěku ze Strašidelné tvrze mi zbyly jenom kalhoty, halena a boty a k tomu opasek s mečem a několika dalšími ukradenými zbraněmi. Evadine přijela v plné plátové zbroji, a tak jsem jí musel pomoci jednotlivé části nasadit a jakžtakž dopnout, než se k nám z lesa donesl dusot příjíždějících koní. Utáhl jsem jí řemínky na posledním holenním chrániči a v duchu žasl nad tím, jak snadno to šlo všechno svléknout.

Jakmile jsem zahlédl mezi stromy první záblesk koně a jezdce, tak jsem zrekvírovaný falchion. V tvrzi tábořilo přes sedmdesát vojáků Rady, takže dávalo smysl, že jich pár při útoku Evadininy jízdy uniklo. Při pohledu na dobře známý lesk modré smaltované zbroje jsem ale zase ruku se zbraní spustil.

„Wile!“ vykřikla Evadine a zvedla ruku na pozdrav. V reakci na to kapitán Jízdní kompanie Úmluvy pobídl koně do klusu a dalších šest jezdců ho následovalo. Než k nám dojeli, sklouzl jsem pohledem na zavražděného luminanta.

„Porušil zákony,“ pronesla Evadine, a když jsem se k ní obrátil, uviděl jsem v jejich očích vážně míněné ujištění. „Zákony vydané Úmluvou a korunou. Zasloužil si smrt.“

„Já vím,“ odpověděl jsem tiše, protože Wilhum zrovna kousek od nás přitáhl koni otěže a sesedl. „Ale přesto tě prosím, dovol svému písaři převyprávět ten příběh. Pravda nám nepomůže.“

Přes tvář jí přelétl stín podráždění, výraz člověka přesvědčeného o své pravdě, ale donuceného k přetvářce. Byl to jen prchavý okamžik a hned pominul, ale mám takový pocit, že to byl od Evadine Courlainové poslední ústupek zdravému rozumu. Zanedlouho už královna ascendantka nebude mít sebemenší chuť skrývat své zločiny, protože pro ni to žádné zločiny nebyly.

„Tak dobře,“ zamumlala. „Vyprávěj, lásko moje.“

„Evie.“ Wilhum si strhl přilbu z hlavy, od pusy mu stoupala pára a znepokojeným pohledem si prohlížel Evadininu zašpiněnou tvář a zbroj. „Nestalo se ti nic?“

„Ani škrábnutí,“ ujistila ho.

„Mně taky nic není,“ oznámil jsem mu. „Ale poškrábaný jsem ažaž.“

Wilhum se pobaveně šklebil, když si mě prohlížel, a potom zavrtěl hlavou. „Já jí říkal, že i bez naší pomoci dokážeš vyklouznout z každé pasti.“ Veškerý humor ho přešel, když zahlédl mrtvolu luminanta. Ačkoliv už po Evadinině boku strávil docela dlouhou dobu, nikdy v sobě neobjevil kdovíjaký náboženský zápal, ale dokonce i on při tom pohledu zbledl. „Je to...?“

„Je,“ potvrdil jsem. „Luminant Durehl a já jsme byli zajatci ve Strašidelné tvrzi. Vylákal ho tam ascendant Arnabus, to odporné stvoření, které řídilo proces u hradu Ambrisu. Arnabus se patrně už mnoho let pokoušel ovládnout Úmluvu.“ Lítostivě jsem si povzdechl a přidřepł vedle Durehlova těla. „Vyprávěl mi, jak mu Arnabus šeptal do ucha o nebezpečnosti Oživlé mučednice a jak přesvědčil Radu, aby sebrala vlastní vojsko. Až po svém zajetí poznal tenhle parchant nešťastná, jak velkou chybu udělal. Když jsme se vysvobodili, řekl jsem mu, ať utíká do lesa, že si ho tam později najdu. Ale zdá se, že ho Arnabus nebo Danick Thessil našli dřív.“

„Danick Thessil?“ zeptala se Evadine.

„Velitel vojska Rady. Voják, který utekl ke zbojníkům a kterého jsem měl od Mechového mlýna za mrtvého. I když mám pocit, že touhle dobou si říká jinak.“